

[Simonsen.]

Soldater. Det har forundret mig mange Gange at se ved Indkaldelsernes Begyndelse, hvorledes Militæret krampagtigt holder fast paa de syge Soldater; det er næsten ikke muligt for en Soldat, som begynder sin Rekruttid med Sygdom, at blive kasseret. Det er uforstaaeligt, hvorfor man holder saa stærkt paa dem. Der er jo nok at tage af; der melder sig jo saa mange værnepligtige, at der vist nok ikke kan udskrives mere end hver fjerde Mand; flere er der ikke Plads til i Bataillonerne. Der er stadig væk friske Folk nok, og det forundrer mig at se, at man bliver ved at holde ved de syge Soldater, undertiden i Maanedsviis, ja, undertiden faar de Lov at være inde hele Tiden. Hvorfor gør man det? Er man bange for, at hvis man viser Humanitet paa dette Omraade, saa vilde de alle sammen melde sig syge, og ingen vilde blive inde som Soldat? Jeg tror nu ikke, det har nogen Fare.

Hvor slemt det er for de syge Soldater, saa man særlig tydeligt under den store Spansk Syge-Epidemi i 1918—19. Da var Sygdomstilfældenes Antal blandt Soldaterne uhyggelig højt, og Sygdommen endte i uhyggelig mange Tilfælde med dødelig Udgang. Jeg betænker mig ikke paa at sige, at i mangfoldige Tilfælde fik de Soldater, der havde den spanske Syge i disse Aar under Epidemien, en ganske uforansvarlig Behandling, og det er sikkert her, man maa søge Grunden til det store Antal Dødsfald, der i disse to Aar var blandt Soldaterne. Jeg føler mig aldeles overbevist om, at mangfoldige af de Hundreder, der døde som Soldat under denne Epidemi, vilde være reddet, hvis de ikke havde været Soldater, men havde været hjemme, eller hvor de nu var, og var blevet passet og plejet og tilset af omhyggelige Læger. Jeg skal ikke trætte med Eksempler, men jeg vil dog sige, at jeg fra mine nærmeste Omgivelser har et Eksempel i frisk Erindring, som bestyrker den Opfattelse, jeg her gør gældende.

Der maa være noget i Vejen med Militærlægerne paa en eller anden Maade eller maaske rettere sagt med Militærlægeinstitutionen. Der er et eller andet galt paa dette Omraade. Hvad det er, er ikke saa let at paapege. Der er jo en Mulighed for, at en stor Del af Militærlægerne har en stor Privatpraksis, som er deres egentlige Erhverv, og at de kun har Militærlægestillingen som en Bibeskæftigelse, der medfører visse Behageligheder, en flot Uniform og Sabel og trekantet Hat og flere andre Behageligheder, og som giver Lejlighed til at komme ud paa Rekreationsture o. s. v.,

medens selve Virksomheden ikke tager deres Interesse fangen i nogen synderlig Grad. Det er muligt, at der ogsaa er Militærlæger, hvis personlige Karakteregenskaber er af en saadan Beskaffenhed, at det vilde være temmelig umuligt for dem at oparbejde en privat Praksis i den civile Befolkning, og at de derfor søger Stilling som Militærlæge, fordi det er et godt Embede, og fordi de derved kan tiltvinge sig den Respekt, som de ikke kunde have Haab om at skaffe sig ved Virksomhed blandt den civile Befolkning.

Der er saadanne Muligheder til Stede. Noget er der i hvert Fald galt. Jeg vil driste mig til at paastaa, at der ikke vises de syge Soldater den Opmærksomhed og Omhu, som man kunde forlange i den Tid, vi lever i. Jeg har en Gang for et Aars Tid siden tilfældigvis været i Kupé sammen med et Par Militærlæger, der havde været ude paa Tur, og hørte paa deres Samtale; de underholdt hinanden med deres Bedrifter, og man maatte faa det Indtryk, at de saadan jævnt hen i al Almindelighed betragtede Soldaterne som nogle løgnagtige Simulanter, som man ikke skulde fæste alt for stor Tiltro til, og som der burde tages haardt paa. Hvis ikke Lægerne anlægger en mere human Synsmaade overfor de syge Soldater, saa forsømmes der noget; saa er der i hvert Fald et meget stort Hul i den Humanitet, som man vil tillægge Militærvæsenet; men jeg tror, som sagt, for mit Vedkommende ikke paa Humanitet indenfor Militærvæsenet eller i Forbindelse med Militærvæsenet; den eneste Udvej, der er, er at afskaffe Militærvæsenet.

Larsen (Bjerre): Under Finanslovdebatten sidste Aar fremdrog jeg flere Forhold vedrørende Sindssygehospitalerne, Sindssygeplejen og Plejepersonalet. Den højtærede Sundhedsminister gav mig intet Svar paa nogle af de fremdragne Spørgsmaal og undvigende Svar paa andre, hvilket foranlediger mig til igen i Aar at beskæftige mig med Spørgsmaalene.

Først vil jeg gerne nævne, at jeg i Fjor fremkom med en Henstilling om, at den højtærede Minister vilde fremsætte Lovforslag om Opførelse af et nyt Sindssygehospital, hvilket jo tiltrænges i højeste Grad. Der er intet Lovforslag fremsat i saa Henseende endnu. Derimod ser jeg vel, at der er afgivet en Betænkning af et Udvalg, som har undersøgt Forholdet Augustenborg Slot som Sindssygehospital. Udvalgets Betænkning gaar ud paa, at der ikke næres nogen Betænkelse ved at anbefale Slottets